

**Smaakmaker voor het
Digitaal boek...**

**HET LEVEN VAN DE
HEILIGE LUTGART**

DOOR THOMAS VAN CANTIMPRÉ
Verdietscht en ingeleid door AL. JANSSENS

S. V. DE VLAAMSCHE BOEKENHALLE
LEUVEN, MECHELEN, GENT & LEIDEN

Digitale editie 2020

Redactie 2020: Kamiel Mertens

Studium Generale vzw

*Aan E.H. G. J. Wouters, past. Dessel
tot herinnering aan 1-6/12 1950
G. V. d. V., o.z.*

HET LEVEN VAN DE HEILIGE LUTGART

DOOR THOMAS VAN CANTIMPRÉ

Verdietscht en ingeleid door AL. JANSSENS

S. V. DE VLAAMSCHE BOEKENHALLE
LEUVEN, MECHELEN, GENT EN LEIDEN

Inhoud

Voorwoord 2020 (door redacteur K.M.)	5
Wie was Thomas Van Cantimpré?	6
Corpus 1921	zie volgend document

P.S. :*De betekenis van de handgeschreven nota bovenaan de titelpagina:
"Aan Z.E.H. G(?) J(ozef) Wouters, pastoor Dessel – ter herinnering aan 1-6/12 1950
(Getekend) Ch? V.d.V.*

Jozef Wouters was een geboren Balenaar die pastoor werd van de Sint-Niklaasparochie in Dessel en zijn taak eindigde als rector van het Gasthuis in Balen. Via een erfgenaam kwam zijn archief – en dus ook dit boekje - in handen van ondergetekende K.M.

I

Aquiria.

Doen sprac haer God toe ernsteleke
en seide : » Ic wil dat indeleke
dat ghi vaert te Hawirs wert
stoiteleke ende onververt,
en doedys niet, so wet dat wale
dat ic u sal begheven themale. »

BROEDER GERAERT,
Lutgarileven, vers 858 en volg.

Ge kunt er langs alle kanten op af : van Waver met een genadigen straat-stoomer tot Couture, van waar ge in een ommezien te Hawirs (Aquiria, Awiers, Aywières) zijt; ofwel te voet van Ottignies, dat slechts anderhalf uur van Aquiria verwijderd is; en wellicht nog van menig ander station uit.

Maar wie een hekel heeft aan 't onzalige treinzitten, wie liever zijn twee beenen — waartoe dienen die nog in onze rijdende en vliegende eeuw! — te nut stelt om vrij te kuieren in de vrije natuur, die kan 't best van Waver uitzetten. Gauw 't stadje uit en de wijde wereld in.

't Is nog in den vroegen ochtend. Een grijze mistwade hangt loom over de velden. 't Is koel. Ge trapt aldoor op de klamme straatkeien. Daar komen drie gevaartige ossen plomp en traag aangetreuzeld, de oogen wijd-opengesperd, den vierkanten kop ril-schuddend, voortsleurend zonder schijnbare inspanning een ouden grijzen vier-wiel-wagen met gondelboordige wagenkast.

Aan weerszijden perelt het gras van zilveren dauw-
droppen; rechts, ten Westen toe, glooit de helling,
blauwendig van 't jonge koren.

Door de grauwe wolken breekt, bleek-roode schijf,
de morgenzonne. Ge ziet verder en verder. Aan den
omdraai ontwaart ge den spitsen toren van Limal.
Waar een toren staat, is een tabernakel. Ge kunt daar
een wijle verpoozen, u oprisschen en uw jeugd ver-
nieuwen. Daar spruit de bron van de levende wateren.

En dan voort over Limelette en Ottignies — het on-
behagelijke — naar Céroux. We geven immers geen
zier om den kortsten weg! De wind zoekt en de takken
kraken. 't Is zoo goed te gaan in den wind. Ginds is een
rijweg die kronkelt in de donkere diepte, omzoomd met
bloeiende en geurende struiken waarin de vinken hame-
rend kwinken. De jongen piepen en fezelen in onzicht-
bare nestjes.

Maar het bergt, het bergt verschrikkelijk. Ge stijgt
immer voort in den steilen-uitzichtloozen rijweg, ver-
langend naar wijderen einder en makkelijkeren weg.
Ge hapert in de al te weelderige braamstruiken.

Eindelijk raakt ge boven en tenden. Wacht even.
Daar strekt een bejaarde wegwijzer zijn ijzeren armen
uit. Die helpt ons op het rechte pad. Ei maar! De letters
zijn totaal weggeroest. In deze streek kan niemand het
spoor bijster zijn. Voort dan maar, op Gods genade,
door Gods natuur. Nog een geluk trouwens dat ge een
eindje zijt afgedwaald, anders hadt ge den onbetaal-
baren kijk gemist op die onmetelijke velden, groenend
en zwaaiërend, blinkend in den fellen zonneschijn.

Doch zie, daar verre staat, statig in zijn dos van eeu-
wige jeugd, een onoverzienbaar sparrenbosch. Aquiria
moet ginder achter zijn. De oude monialen woonden
liefst ver van het wereldrumoer; zij zochten de fluister-
stilte van de landelijke streken; hun kloostermuren

waren omgord met blekkerende vijvers en vei akkerland en sluimerende bosschen. God spreekt niet zoo klaar in 't druk-gonzend geluid van de wereld.

't Doet immer zoo deugdelijk aan als ge in een bosch, met begeleiding van vroolijken vogelzang, wijl de afgedorde bladeren van de vorige jaren voor u opschudden in den wind, aan 't denken gaat over uw leven en over Hem die 't u toevertrouwde. 't Mysterie doorhuilt u. Ge stamelt wondere klanken van liefde en aanbidding; een vloed van beelden komt aangestroomd en wanneer ge die één voor één tracht te ontwarren, vindt ge telkens weer het oneindige, den Oneindige, die zachte fluistert in uw ziel.

Waarachtig! dat sparrenbosch was een goede voorboodschap. Het paalt aan heerlijke perken waar esch en beuk, olm en eik pralen in de wentelende wisseling van hun bruin-zwarte, met mos omkleede stammen, van hun velerhande takgewrichten en bladerenvorm en bladerentint. Hier en daar meent ge een reeds lang gedempten vijver te herkennen. Een hoopvol voorgevoel maakt zich van u meester. Ge zijt er u van bewust, dat de oude, nog ongeziene, abdij, dáár zijn moest, enkele schreden van u af, gebeden-oase waar vlamme harten dag aan dag van loutere liefde uitbrandden, tot hun broos-vleeschelijk vat van den hevigen gloed verteerd was en de vrijgelaten ziel opvleugelde tot den Meester.

Langs den eenzamen aardeweg, aan den zoom van 't bosch, staat 'n verouderde, bruin-gespletene arduinen zuil, — 't eenigste uitgesproken aandenken aan Sinte Lutgart in deze streek die zij veertig jaar met haar maagdom en wonderbare minne heeft verrijkt. — Daarbinnen, in een nis, achter een beroest ijzeren hekken, de voorstelling van een liefdewonder: de Gekruiste die één arm van het kruis heeft losgewrongen, omarmt de